

به استقبال اول ماه مه ۱۴۰۴ (بخش اول)

امیرجواهری لنگرودی

چهارشنبه ۳ اردیبهشت ۱۴۰۴ برابر با ۲۳ آوریل ۲۰۲۵

andishe.gbg@hotmail.com

اول ماه مه، فریاد انسان بود از حنجره‌ی طبقه‌ای محروم در در جامعه‌ای تجزیه شده، آنجا که پول بلا منازع فرمان می‌راند و انسان نقش حقیری را ایفا می‌کند. گرچه تأمین ابتدایی‌ترین نیازهای زندگی، انگیزه‌ای قوی بود، اما آدمی در این طغیان مجدد به فراتر از این می‌اندیشید، یعنی اعاده ارزش‌های والای زندگی در برابر حقارت شکم‌های برآمده از نظام سرمایه‌دارهای آدمی‌خوار.

آن روز نیز به مانند امروز دعوا بر سر این بود که آیا باید ارزش‌ها و جنبه‌های گوناگون حیات آدمی را به رابطه ساده‌ی خرید و فروش تبدیل کرد یا نه؟ و این پرسش همچنان به قوت خویش باقی‌ست!

از زمان روم باستان، نبرد گلادیاتورها در برابر هم، نه برای نشان دادن قدرت بازو به یکدیگر، بلکه برای تفریح خاطر برده‌دارانی بود که سرداران سپاه، برای تفریح خاطر آنان، در میادین ورزشی شهرهای روم برای صاحبان ثروت به نمایش می‌گذاشتند تا از درهم شکستن یک برده انسانی در برابر دیگری، برده‌دار پرده‌داری کند، فخر فروشد و قدرت خود را از قبل این برد و باخت، بر برده‌دار دیگری بنمایاند - کرک داگلاس، هنرپیشه صاحب نام در نمایش فیلم "اسپارتاکوس" این فصاحت برده‌داران را در برابر تماشاگران بر پرده‌ی سینما، با توانمندی تمام، به نمایش گذاشته است - از همان زمان روم باستان تا به اینسو، می‌خواستند و می‌خواهند که هستی توده وسیعی از مردم جامعه بشری، یعنی کارگران زن و مرد، بازنشستگان، کودکان کار و خیابان و زحمتکشان کار در باروری زمین و آبادانی کشت و کار را به رابطه ساده‌ی کار و مزد نابرابر تبدیل کنند که کردند، اما انسان تحمل نکرد و کوشید ارزش‌های خود را طی تمامی این سال‌ها در نبردی بی‌امان بین دو دنیای کار و سرمایه بازیابد!

اول ماه مه تلاشی‌ست بسیار گران‌بها برای اعاده ارزش‌های والای انسانی در پهنه‌ی رودرویی بین دو طبقه اجتماعی

کار و سرمایه. در این بین ما همواره جانب نیروی کار و گستردگی گشایش جبهه وسیع او را در سراسر دنیای نامتوازن سرمایه، روی دوش خود حس می‌کنیم و در این سوی جهان خود را حنجره آنان می‌شناسیم تا فریاد بر آوریم: در ایران، طبقه ما، در مقابل خواسته‌ها و مطالبات بر زبان آورده‌ی خویش در کف خیابان، سال‌هاست با ستم مضاعف حاکمیتی ضد کارگر و زحمتکش‌ان، همواره از حق داشتن تشکل مستقل، سندیکاها، اتحادیه‌ها، یا شوراهای شهر و شهرک و روستا، دستمزد کافی و بیمه درمانی، بازنشستگی مکفی و قرارداد مطمئن و دائمی، بازگشت کارگران اخراجی بر سرکار، برابری دستمزد زنان و مردان و ده‌ها خواست واقعی دیگر محرومند و برای به دست آوردن آن‌ها سخت به مبارزه مشغول.

اول ماه مه هر سال نقطه‌ی تجلی و طرح همین مطالبات معوق مانده است و نشانه‌ی تداوم مبارزه برای به دست آوردن این حقوق مسلم که دست‌نیافتنی نمایانده شده است!

ادامه دارد ...